

Млин

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Поволі млин кружляє в темній глибині,
В вечірнім небі, чорний від негоди,
Кружляє ледве він, і, сповнені скорботи
Махають крила стомлені й жахні.

Ще зранку руки зводяться в благанні.
Й повільно падають; і знов вони
Угору підвелись, і враз з височини
Звисають, схилені в вечірньому мовчанні.

Спадає на село зимовий сон навкруг,
Стомились хмари в довгому блуканні,
І вздовж кущів, що криються в тумані,
Тікають колії за мертвий виднокруг.

Стоять кругом застиглої ставка хатини,
Зігнулись жалібно вечірньої пори;
На стелі сяйво лампи блискає згори,
Своїм огнем намагає кутки і стіни.

Коло стоячих вод, в пустельному безкраї,
Очима темними із драних ганчірок
Вдивляється так сумно ряд хаток,
Як млин старий, кружляючи, вмирає.

Джерело: Державне видавництво художньої літератури, Київ, 1946.

Переклад: Микола Терещенко